

EIR FAKTA: **Hvem står bag planerne om en opsplitting af Rusland?**

Af EIR's Efterretningsteam

EIR, 11. december 2014 – I modsætning til det omkvæd, der høres i de internationalt orkestrerede medier, har de aktuelle, stigende spændinger mellem NATO-landene og Rusland intet med »konflikten i Ukraine« og den kendsgerning, at Krim genforenedes med Rusland, at gøre. Konflikten stammer fra den kendsgerning, som åbenlyst identificeres af adskillige russiske regerings-talsmænd, så vel som visse britiske og amerikanske strateger, der tilhører krigspartiet, at USA og NATO har vedtaget en politik med strategisk konfrontation med Rusland, inklusive »regimeskifte«, hvis hensigt er at tvinge verdens næststørste atommagt til at underkaste sig Vesten. Hvis denne politik ikke afvises i Vesten, vil den blive afvist af Rusland og kan derfor udelukkende kun føre til en Tredje Verdenskrig; en udslettelseskrig.

Som præsident Vladimir Putin sagde den 4. dec. 2014 i sin årlige tale til den russiske Føderale Forsamling¹: »Jeg er sikker på, at hvis disse begivenheder [kuppet i Ukraine og det såkaldte forår i Krim, *-EIR/red.*] aldrig havde fundet sted ... hvis intet af alt det var sket, ville de have fundet en anden undskyldning for at forsøge at ind-

dæmme Ruslands voksende evner, påvirke vores land, eller endda udnytte det.«

I den samme tale identificerede præsident Putin både de aktuelle så vel som tidligere trusler mod den russiske republik, især de terrorangreb, som blev udført af tjetjenske separatister den selv samme dag i Grosnyj, Tjetjeniens hovedstad i den russiske del af det nordlige Kaukasus, som værende af vestlig oprindelse. Med henvisning til perioden i 1990'erne og begyndelsen af 2000-årene erklærede Putin: »Vi husker meget vel, hvordan og hvem, der næsten åbenlyst dengang støttede separatisme og selv decideret terrorisme i Rusland, og refererede til mordere, der havde blod på hænderne, som intet mindre end oprørere og arrangerede modtagelser på højt plan for dem ... På trods af den kendsgerning, at vi anså ... vore tidligere modstandere for nære venner og endda allierede, så var den udenlandske støtte til separatisme i Rusland, inklusive efterretninger, politisk og finansiel støtte og støtte fra særlige tjenester – absolut åbenbar og efterlod ingen tvivl om, at de med glæde ville lade Rusland følge i sporene på det jugoslaviske scenarie med disintegration og opsplitting ... Det virkede ikke ... Ligesom det heller ikke virkede for Hitler og hans menneskefjendske idéer, og som satte planer i værk for at ødelægge Rusland og tvinge os tilbage bag Uralbjergene. Alle burde huske på, hvordan det endte.«

¹ Den Føderale Forsamling består af Statsdumaen, som er det nedre hus, og Føderationsrådet, som er det øverste hus.

Ved denne lejlighed nævnte præsident Putin ingen navne under sin anklage. Det har *EIR* imidlertid gjort i løbe af de seneste 20 år. Fra midten af 1990'erne har vi identificeret forbindelserne mellem de aktiver, som Det britiske Imperium anvendte, og som strakte sig ind i Saudi Arabien og i både det liberal-imperialistiske og det neokonservative apparat i USA, der har anvendt finansiel, politisk og direkte guerilla-krigsførelse i forsøget på at ødelægge Rusland som nation. Særlig forudseende var stifteren af *EIR*, Lyndon LaRouches specialdokumentar »Storm over Asien« fra 1999, der påpegede den saudisk-tjetjenske forbindelse som spydhoved for irregulær krigsførelse mod Rusland.

Et supplement til direkte separatistiske og terroristiske opstande har været den britiske taktik, der identificeres som »farvede revolutioner«, der i mest fremtrædende grad er udtænkt på Oxford Universitetet og udført under stort ståhej i steder som Ukraine. På en betydningsfuld konference i maj måned 2014 dokumenterede præsident Putin og russiske, militære øverstkommanderende i detaljer, hvordan sådanne »demokratiske revolutioner« udgør nok en form for krigsførelse imod de nationer, der er udset som mål. Fra det tidspunkt, hvor Putin vandt sin aktuelle embedsperiode som præsident, har det været Det britiske Imperiums klare hensigt at skabe betingelser, under hvilke han ville blive fjernet, gennem opstande eller endda mord, som en undersøgelse af et af imperiets mest højtrøstede talerør, *The London Economist*, gør det klart, som et middel til at få Rusland til at kapitulere over for deres (imperiets) globale finansdiktatur.

På de følgende sider præsenterer vi det førende dokumentariske bevis for denne internationale, åbne sammensværgelse.

Geopolitik efter Koldkrigsæraen:

Ingen rival er tilladt

Da Berlinmuren kollapsede i 1989 var der intense drøftelser mellem NATO-landene og Sovjetunionen om de fremtidige relationer. Tidligere amerikanske udenrigsminister James Baker III og tidligere sovjetiske præsident Mikhail Gorbatsjov har begge bekræftet, at der var en aftale i 1990 mellem Sovjetunionen og NATO om, at NATO, til gengæld for Moskvas accept af den tyske genforening, ikke ville ekspandere mod øst, ikke engang ind i den tidligere Tyske Demokratiske Republik (DDR), for slet ikke at tale om de andre medlemmer af Warszawa-pagt-landene under ledelse af Sovjetunionen.

Denne aftale blev omgående ophævet, da det østlige Tyskland omgående blev en del af NATO, som en del af det genforenede land. (Efter 1999 blev NATO's udvidelse selvfølgelig bragt helt frem til Ruslands grænser, med den heraf resulterende trussel mod Ruslands sikkerhed.)

Da selve Sovjetunionen brød sammen i december 1991, havde Bush-Thatcher allerede fastlagt en kurs mod Ruslands ødelæggelse. Det amerikanske Forsvarsministerium, som ingen anden end Dick Cheney dengang stod i spidsen for, kommissionerede Paul Wolfowitz til at udtænke en ny forsvarsdoktrin i lyset af USA's tidligere rivals sammenbrud. »Wolfowitz-doktrinen« erklærede: »Vort første mål er at forhindre en genopståen af en ny

rival, enten på det tidligere Sovjetunionens territorium eller andetsteds, som udgør en trussel i samme omfang, som den tidligere trussel fra Sovjetunionen. Dette er en dominerende betragtning, som ligger til grund for den ny, regionale forsvarsstrategi og kræver, at vi tilstræber at forhindre enhver fjendtlig magt i at dominere en region, hvis ressourcer, under konsolideret kontrol, ville være tilstrækkelige til at generere global magt. Disse regioner omfatter Vesteuropa, Østasien, det tidligere Sovjetunionens territorium og Sydvestasien.«

Regeringen Bush-senior, og især Larry Summers Finansministerium og vicepræsident Al Gores kredse i Clintonregeringen, påtvang, under anførsel af London, Rusland en morderisk nedskæringspolitik – en nedskæringspolitik, som beskrives meget detaljeret af præsident Putins nuværende rådgiver, økonomeren Sergei Glazyev, i dennes bog »Folkemord, Rusland og Den nye Verdensorden«. Ødelæggelsen af det russiske samfund gennem denne »chokterapi« – som reducerede al industriproduktion med 50 % og som, blandt andre konsekvenser, førte til en tårnhøj selvmordsrate blandt mænd – var en politik, der var »påtvunget udefra gennem bedrag og podning«, hævdede Glazyev. Og det var ikke før efter GKO-krisen i 1998, at russiske nationalistler, såsom premierminister Jevgenij Primakov og præsident Putin, skred til de nødvendige handlinger for at vende udviklingen – hvorved de vandt sig Londons og de neokonservative kredse i Washingtons særlige fjendskab.

Samtidig lancerede de britiske geopolitikere terrorist/separatistflanken mod Rusland. Fokuspunktet for dette angreb var Tjetjenien.

De Tjetjenske Krige:

Fremstillet i Storbritannien og Saudi Arabien

Da den forhenværende russiske general Jokhar Dudayev udråbte den russiske, nordlige Kaukasus-republik Tjetjeniens uafhængighed, stod det lige fra begyndelsen klart, at han var en brik i det britiske, geopolitiske spil, som udspillede på det samme territorium, som den langvarige agitation mod Rusland i det nordlige Kaukasus i det 19. århundrede (den vestlige ende af det, som britiske imperialister som Rudyard Kipling kaldte »det Store Spil«). Analytikere og profil-skabere, der kredsede omkring det britiske efterretningsvæsen, havde i årevis forudsagt en opstand i Kaukasus, der ville ødelægge Sovjetunionen.

Den Første Tjetjenske Krig brød for alvor ud i 1994 og varede til 1996.

En betydningsfuld propagandist for dette var professor Alexandre Bennigsen fra Sorbonne i Paris. Hans datter, Marie Bennigsen Broxup (1944-2012) fulgte i hans fodspor og blev redaktør af det britiske kvartalsblad *Central Asian Survey*. I 1996, året for en midlertidig våbenstilstand i Tjetjenien, indledte Marie Broxup, hvad der blev beskrevet som en mission til det nordlige Kaukasus for at undersøge de faktiske forhold. Det budskab, hun bragte med tilbage, var: Dagestan er næst. I 1998-99, samtidig med, at den irregulære krigsførelse i det nordlige Kaukasus rent faktisk skiftede over til Dagestan, den største af de nordlige, kaukasiske republikker, gennem-

førte Broxup interviews med flere end et dusin tjetjenske befalingsmænd. *The London Economist*, altid talerør for de meste aggressive, britiske, geopolitiske kredse, havde en lederartikel på det tidspunkt: »Føj Dagestan til listen over uregerlige småstater, der truer med at flå Ruslands sydlige rand i stykker« (18. juli 1998).

Dudayev blev opmuntret og støttet af Storbritanniens daværende premierminister, Margaret Thatcher (1925-2013), hendes allierede Lord McAlpine (1942-2014), samt Storbritanniens Minoritetsrettighedsgruppe med formand Sir John Thomsen, tidligere ambassadør til Indien og FN. Det samme var tilfældet med general Aslan Maskhadov, der efterfulgte Dudayev, da denne blev dræbt i 1996. Efter våbenhvilen i 1996 blev en mere radikal fløj af den tjetjenske opstand dens hovedangrebsstyrke. Den blev ledet af Shamil Basayev (1965-2006) og øverstbefalende Khattab (1969-2002, virkelige navn Samir Al-Suweilem, født i Saudi Arabien) – begge agenter i marken for den britisk- og saudisksponsorerede, internationale »Afghansi«-terroristindsats, der stammede fra tiden med vestlig støtte til mujahedinerne i krigen i Afghanistan mod Sovjetunionen 1979-1989).

I 1996-1999 forberedte Basayev en invasion i Dagestan, som fandt sted i sommeren 1999. I de samme år opbyggede Lord McAlpine forretningsprojekter og dyrkede politiske aktiver i Nordkaukasus. McAlpine (som havde afgørende betydning for at bringe Tony Blair til magten i 1997 ved at hoppe fra Torypartiet til fordel for finansier Jimmy Goldsmiths tredje parti det foregående år) havde som sin forretningspartner, i Caucasus Common Market Closed Share Society, ingen anden end Hohamed Nukhayevev, en skikkelse fra det tjetjenske, organiserede, kriminelle miljø, der samtidig finansierede separatistbevægelsen. I 1997 søgte de at få retten til at operere den tjetjenske del af den Baku-Novorossiyske pipeline. Nukhayevev og McAlpine lancerede også Caucasus Investment Fund og Caucasus Common Market-nummeret med den saudiske milliardær-våbenhandler, Adnan Khashoggi.

Den dagestanske indtrængen i 1999 bragte britisk- og saudisksponsoreret wahhabisme i forgrunden, endskønt wahhabit-sekten stort set ikke havde nogen base i det multietniske Dagestan. Basayevs første, store terrorangreb havde fundet sted i 1995, da hans mænd indtog et hospital i Budyonnovsk, Dagestan, og som signalerede den første udvidelse af den tjetjenske krig ind i resten af Rusland.

Basayev bar sine akkreditiver som en »britisk brik« for alle at se. Han trænede til sin jihad i Afghansi-lejrene, som han sagde i 1995: »Jeg forberedte mig til krig med Rusland, længe før aggressionen imod Tjetjenien begyndte. Sammen med kæmpere fra min abkhasiske [separatister i Georgien] bataljon besøgte jeg afghanske mujahedin-lejre tre gange, hvor jeg lærte guerillakrigstaktikkerne.«

Ud over oliehandler, såsom Nukhayevev, McAlpines og Khashoggis, var en anden kilde til finansiering af separatisme i Nordkaukasus den tjetjenske kidnappingsindustri, som interagerede med narkotika- og våbensmugling i området. Barbariske kidnappinger i Nordkaukasus

var en forløber for Islamisk Stats opvisningsstykke i dag, som i tilfældene med tilbageholdelserne, voldtægten og frigivelsen af de britiske borgere Jon James og Camilla Carr i 1997-98, samt tilfangetagelsen og halshugningen af fem britiske og newzealandske kommunikationsteknikere, som af tjetjenske bander blev anklaget for at være spioner. Nu afdøde Boris Berezovskij, den russiske finansmand, der stod Jeltsinregimet nær og var en betydningsfuld faktor i Ruslands politik i Nordkaukasus i slutningen af 1990'erne, skabte en forretning ud af at arrangere frigivelsen af ofre for kidnapning i Tjetjenien, ofte i ly af en russisk regeringspolitik om ikke at betale løsepenge.

Shamil Basayev truede også Kina. I juli 1998, da han var agerende premierminister for Tjetjenien, udstedte han en åbenlys trussel mod den kinesiske premierminister Zhu Rongji, der sagde, at hvis Kina én gang til refererede til Tjetjenien som en del af Rusland, ville Tjetjenien indlede støtteaktioner for at støtte Uighur-befolkningen i Xinjiang-provinsens kampagne for at løsrive sig fra Kina som en uafhængig stat.

Da russiske styrker drev Basayev ud af Dagestan i 1999, truede han med at ramme Rusland med nye terrorhandlinger, »hvis lige verden ikke havde set«. Det, der fulgte i årene fremover, inkluderede den forfærdelige gidseltagning i Moskvas Nord-Ost-teater i 2002; to store bombeangreb i Moskvas undergrundsbane, to indenrigsfly, der gik ned som følge af selvmordsbomber, samt den blodige første-skoledags-gidseltagning i Beslan, Nordossetien (Rusland), alle i 2004; endnu en bombe i Moskvas undergrundsbane og spredningen af terrorbombninger ind i Volgaflodens bækken i 2010, som fortsætter endnu i dag; og ligeledes bombeangrebet på Domodedov-lufthavnen i Moskva, 2011.

I hele det nye århundredes første årti protesterede Rusland officielt over, at Storbritannien og USA gav »politisk asyl til terrorister«. Frem til 2004 levede to tjetjenske separatistledere, Ilyas Akhmadov og Akhmed Zakayev, under beskyttelse i hhv. Washington og London. De havde begge været regeringsfolk i separatistregimet, der blev etableret under Maskhadov og Basayev. Moskva søgte også, uden held, at få Berezovskij, som kom på kant med Putins nye, russiske lederskab, og som levede i London fra 2000 og til sin død i 2013, udleveret. I et interview til Londonavisen *The Times* i 2008 advarede daværende premierminister Putin om, at de anglo-russiske relationer aldrig ville blive forbedret, så længe London var hjemsted for anti-russiske operationer, og nævnte især Berezovskij og Zakayev.

Tjetjenerne og »Islamisk Terror«

Guerillasoldater, der kæmpede i opstandene i Nordkaukasus, udgør nu ryggraden i Islamisk Stat.

Flere islamiske terrorgrupper, med udgangspunkt i Storbritannien, og med en væsentlig tjetjensk faktor, var allerede af afgørende betydning for dannelsen af forløberne for IS. Den vigtigste af disse er det saudisk-finansierede Hizb ut-Tahrir (HuT). Mange HuT-medlemmer er veltrænede tjetjenerne, som flyttede til Jordan for over hundrede år siden.

Skønsmæssigt 1000 tjetjenske kæmpere – veteraner fra krigene i Kaukasus, den afghanske krig, Irakkrigen, den »farvede revolution« i Libyen, der blev støttet af NATO og USA, og den fire år lange krig i Syrien – er blandt de øverstbefalende i IS i både Irak og Syrien.

En af disse øverstbefalende, der kendes som Abu Omar al-Shishani (»Abu Omar Tjetjeneren«) er en tidligere georgisk sergent, der kæmpede mod Rusland i krigen i Sydossetien i 2008 og dernæst tilsluttede sig Islamisk Stat, hvor han befalede over alle operationer i det nordlige Syrien. Hans virkelige navn er Tarkhan Bati-rashvili, og han kommer fra Pankisi Gorge-regionen i det nordlige Georgien, som har været et betydningsfuldt rekrutteringscenter for jihadister. Saudi Arabien har ydet meget store mængder penge og har oversvømmet regionen med wahhabit-præster, siden ikke senere end balkankrigene i 1990'erne.

Ikke overraskende, i betragtning af deres fælles London-»moder«, har IS højlydt talt om præsident Putin og Rusland som deres mål, i dets kampagne for et universelt Kalifat. Et eksempel på dette var en video på YouTube den 2. september, hvor angivelige IS-militante afleverede følgende budskab, akkompagneret af et billede, der viste russiske jettfly blive leveret til den syriske regering: »Dette er et budskab til dig, oh Vladimir Putin, dette er de jettfly, du har leveret til Bashar, vi vil sende dem til dig ... og vi vil befri Tjetjenien og hele Kaukasus, med Guds hjælp.«

ISIS og dens ideologiske, hvis ikke rent bogstavelige, partner, al-Qaeda, har også erklæret krig mod Ruslands strategiske allierede, Kina. ISIS' formodede leder al-Baghdadis Ramadan-budskab den 1. juli 2014 satte Kina først på listen over nationer, der anklages for med magt at angribe muslimers rettigheder, og slutter: »Så ved Allah vil vi hævne os! Ved Allah, vi vil hævne os!« Al-Qaedas engelsksprogede magasin *Resurgence* havde også et hovedindlæg fra 22. oktober med et implicit krav om jihad mod Kina og erklærede, at al-Qaedas »sejr« ville blive et »dødsstød« imod denne nation.

Tjetjenien/Ukraine-forbindelsen

Den ukrainske offensiv mod Rusland er også afhængig af de stærke forbindelser, der eksisterer mellem de neonazistiske Bandera-terrorister i Ukraine og de tjetjenske terrorister i deres forsøg på at skabe et Kaukasus-kalifat som en del af en udvidet Islamisk Stat. Dette samarbejde understreger den kendsgerning, at decideret terrorisme og »farvede revolutioner«, der gennemføres under »demokratiets« flag, er to dimensioner af den samme strategi.

EIR har tidligere i detaljer dokumenteret, hvordan det aktuelle regime i Ukraine blev installeret under kuppet i februar 2014, der fandt sted under pres fra neonazistiske grupperinger, hvis rødder går tilbage til den pronazistiske Bandera-organisation af Ukrainske nationalister (OUN). Nuværende ukrainske bevægelser, inklusive Sektor Højre og Svoboda-partiet, praler åbenlyst med deres Bandera-rødder, og de spillede en afgørende rolle i volden på Maidan-pladsen, der førte til, at den lovligt valgte Janukovitj-regering blev væltet.

Ved Anden Verdenskrigs slutning blev Stefan Bandera og hans nærmeste medarbejdere beskyttet mod retsforfølgelser for krigsforbrydelser og blev i stedet rekrutteret af den britiske efterretningstjeneste, MI6, og af amerikanske efterretningstjenester til at danne kernen i en anti-kommunistisk terror-undergrundsbevægelse i Sovjetunionen. USA's og Storbritanniens efterretningstjenesters støtte til krigens nazi-kollaboratører varede helt frem til Sovjetunionens opløsning og længere endnu. Mange af de nuværende ledere af Sektor Højre og andre Bandera-partier i Ukraine i dag er anden- og tredjegerations ledere af det oprindelige OUN-netværk.

Fra denne tidlige periode, under supervision af MI6 og CIA, blev de ukrainske Bandera-neonazister koblet til islamistiske netværk i Kaukasus-regionen, som også kunne føre deres oprindelse tilbage til samarbejde med nazisterne under Anden Verdenskrig. De islamistiske netværk var forbundet med det Muslimske Broderskab, der havde sine rødder tilbage i den britiske besættelse af Suezkanalen i slutningen af 1920'erne. Den britiske efterretningsagent dr. Bernard Lewis stemplede destabiliseringsprogrammet mod Kaukasus og det centralasiatiske område af Sovjetunionen som »krisens ark«. Dr. Lewis kom til USA i 1975 og blev mentor for mange af de amerikanske, politiske skikkelser, inklusive Zbigniew Brzezinski og Dick Cheney, der var engageret i at gøre Rusland til målskive i tiden efter den Kolde Krig.

Så tidligt som i 1995 sluttede ledende ukrainske fascistiske fra OUN's Bandera-stald sig direkte sammen med jihadist-terrorister fra Kaukasus, med begyndelse i den Første Tjetjenske Krig.

Et af elementerne af Sektor Højre, den voldelige Bandera-gruppe, som havde afgørende betydning for at gøre en ende på den fransk-tysk-polsk-sponsorerede aftale fra 21. februar 2014, samt fjernelsen af den valgte præsident, Victor Janukovitj, fra magten den næste dag, var den Ukrainske Nationalforsamling-Ukrainske Nationale Selvforsvar (UNA-UNSO). Med sin oprindelse som paramilitære enheder af en alliance af højreorienterede smågrupper i 1991, valgte UNA-UNSO som sin leder Yuri Shukhevych, søn af Bandera-øverstbefalende Roman Shukhevych fra tiden under Anden Verdenskrig. Den yngre Shukhevych var dedikeret til en fremtidig guerillakrig for at besejre Rusland én gang for alle. Nogle UNA-UNSO-enheder og individuelle frivillige fra UNSO sluttede sig til de tjetjenske opstande mod Rusland, under Jokhar Dudayev i 1994-95. En af dem, Alexander Muzychko (»Sashko Bily«), en fremtrædende skikkelse i Sektor Højre, som blev dræbt under mystiske omstændigheder i foråret 2014, var en tid leder af Dudayevs sikkerhedstjeneste. Den undersøgende journalist Tetyana Chornovol, som oprindeligt var den Bemyndigede Repræsentant for Anti-korruptionsundersøgelser i Kiev-regimet efter kuppet, styrede UNA-UNSO-kontakten med de tjetjenske oprørere i 1990'erne.

Nu afdøde Vasyl Ivanyshyn, medstifter af Tryzub Bandery (Bandera-treforken), et andet Sektor Højre-element, havde også forbindelser til Kaukasus og optrådte i tjetjenske separatistmedier for at opildne til kamp mod »Moskovitterne«. I maj 2007 etablerede Tryzub en

International Anti-Imperialist Front, som fik tilslutning fra den Internationale Bevægelse til Afkolonisering af Kaukasus (IMDC), med en Ahmad Sardali i spidsen, der i 1999 havde været en del af terroristen Shamil Basayevs Islamic Shura of Dagestan – projektet for invasionen af den russiske republik Dagestan i Nordkaukasus fra Tjetjenien, som udløste den Anden Tjetjenske Krig (1999-2009).

Involveringen af disse Bandera-grupper, som alle nyder støtte fra amerikanske, britiske og NATO-tjenester, både før og efter Sovjetunionens opløsning, i den tjetjenske separatisme, bør ses i sammenhæng med de radikale nationalistes overbevisning om, at Ukraines territorium bør udvides mod øst til floden Don. Med andre ord, hele det sydlige Rusland nord for Kaukasus, inklusive territorierne omkring Stavropol og Krasnodar, Ruslands brødkurv, sammen med regionerne Belgorod og Bryansk, bør være ukrainske.

Aktiveringen af Bandera-terroristerne og de tjetjenske terrorister inde på russisk og ukrainsk territorium er blevet topstyret fra en anglo-saudisk efterretningsinfrastruktur med forbindelse til »Al Yamamah«-projektet, i hvilket aftaler om olie-for-våben-byttehandler mellem det britiske og saudiske monarki skabte udenlandske sorte fonde til at betale terrornetværkerne. I juli 2013 mødtes daværende chef for det saudiarabiske efterretningsvæsen, Prins Bandar bin-Sultan, med den russiske præsident Putin og overbragte direkte trusler om jihadistisk terrorisme mod de kommende Olympiske Vinterlege i Sotji – med mindre Rusland opgav sin støtte til Assad-regeringen i Syrien.

Inden for få dage efter Putins særdeles bestemte kritik af Bandars forsøg på at udøve afpresning, udstedte Doku Umarov erklæring, der højtideligt afgav et løfte om, at de Olympiske Lege i Sotji »måtte forhindres i at finde sted ved alle tænkelige midler«. Han opfordrede de tjetjenske kæmpere i Syrien til at vende tilbage til Kaukasus som en forberedelse til det planlagte terrorangreb mod Vinterlegene i Sotji. Umarov pralede med, at hans »Riyad-us-Saliheen-brigade nu er fyldt op med de bedste af de bedste mujahedinere, og hvis russerne ikke forstår, at krigen vil komme til deres gader, at krigen vil komme til deres huse, så er det værst for dem.«

En fælles Moder i London

Alt imens saudierne rolle i promoveringen af jihadist-terrorisme mod Rusland er veldokumenteret og i detaljer kendt i det amerikanske diplomatiske samfund, så er briterne rolle i at nære de samme netværk mindre forstået og for en stor del mørklagt. Det britiske Imperium har dyrket og brugt islamisk radikalisme i århundreder og spillede en afgørende rolle i at bringe Wahhabitkongedømmet til magten. I det 20. århundrede var en af de førende, britiske »islamister«, som senere blev overført til USA, Bernard Lewis, der udviklede Brzezinski-strategien med at bruge det islamiske kort i den såkaldte »krisens ark« rundt om Sovjetunionen.

Så tidligt som 1999 havde den russiske regering indgivet to formelle, diplomatiske protester til det Britiske Udenrigs- og Commonwealth-kontor, med detaljer om

den udbredte rekruttering af islamistiske kæmpere i moskeer i hele Det forenede Kongerige (UK). I denne periode havde Osama bin-Ladens al-Qaeda offentlige kontorer i Londons forstæder, og dusinvis af terrorgrupper fra hele verden nød beskyttelse, finansiering og logistisk støtte fra britiske efterretningstjenester. Detaljerne i den britiske beskyttelsesaktivitet blev i januar 2000 overleveret af *Executive Intelligence Review* til daværende udenrigsminister Madeleine Albright sammen med et forslag til, at Storbritannien blev anbragt på ministeriets liste over stater, der sponsorerer terrorisme.

Victoria Nuland var et typisk eksempel på et omfattende netværk af neokonservative og »humanitære interventionister« med base i USA, og som udgør en del af det samme apparat, som repræsenteres af den britiske beskyttelse af terrorceller på britisk jord.

Nulands ægtemand, Robert Kagan, en førende, amerikansk neokonservativ, var i 1999 et stiftende medlem af den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien, en organisation under Freedom House, som rent faktisk yder støtte til destabiliseringen af Ruslands Kaukasusområde. Gruppen blev lanceret af Zbigniew Brzezinski, general Alexander Haig og tidligere kongresmedlem Stephen Solarz for at skaffe offentlig støtte til de terroristseparatister, der opererer i Tjetjenien. Da den Anden Tjetjenske Krig sluttede, ændrede den amerikanske komite simpelt hen navn til den Amerikanske Komite for Fred i Kaukasus og udvidede deres mål. Komiteen var stadig aktiv så sent som i 2013.

Præsident Obama har givet stærk, personlig støtte til krigsførelse via de »farvede revolutioner« mod Rusland, Mellemøsten, Nordafrika og Kina og promoverer aktivt idéen om R2P – »Responsibility to Protect« (Ansvar for at beskytte). R2P hævder, at den nationale suverænitet overtrumpes af retten til at intervenere præventivt imod fremtidige krænkelse af menneskerettigheder. Det er en bred licens til regimeskift. I august 2011 underskrev præsident Obama det Præsidentielle Undersøgelingsdirektiv 10, der etablerede Styrelsen til Forebyggelse af Grusomheder under det Nationale Sikkerhedsråd. Dens første chef var Samantha Power, der nu er Obamas ambassadør til FN.

Mens der har været stærk modstand mod Styrelsen og vedtagelsen af R2P-grundlaget for regimeskift fra det amerikanske militærs og nogle diplomaters side, så har Obamas Hvide Hus fuldt ud taget doktrinen med afslutning på suverænitet »efter Westfalen«, som først blev promoveret i 1999 af daværende britiske premierminister Tony Blair. Så længe Obama får lov til at forfølge denne politik, befinder verden sig på en kurs mod Tredje Verdenskrig.

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review (EIR), 18. dec. 2014.

Se også: »Storm over Asia«, video, archive.larouchepac.com/node/21709

Se også: Schiller Institutets omfattende dokumentation og nyhedsrapporteringer (på dansk) fra Ukraine; gå ind på denne artikels tag 'Ukraine'.